

[Jørgen Jensen]

den alene dømmer i frivilligt indgåede aftaler, og dette, at vi har gennemført en lov, ændrer ikke ved dette. Jeg har selv den opfattelse, at man er gået for langt i folketinget, når man griber ind og gennemfører overenskomstlove, men hvordan har man legaliseret det? Ved at det fortsat er overenskomster, som er underskrevet af de faglige ledere, Thomas Nielsen eller de enkelte forbundsformænd. Det er derved, man legaliserer arbejdsrettens virksomhed, og hvis vi er kommet dertil her i folketinget, at vi siger: det er ikke længere frivilligt indgåede aftaler, det er love, der er vedtaget her, så er arbejdsrettens virksomhed ulovlig, og så må den ophøre med det samme. Det er det, der er kendsgerningen i den nuværende situation.

Jeg vil også godt sige: hvem er det, der har ansvaret for, at det er nødvendigt at aktionere? Arbejdsgiverne bryder gang på gang, som jeg allerede har nævnt i et par eksempler, overenskomsterne. De gentagne overgreb på arbejderne i den situation, de befinder sig i, sker ad politisk vej, og de sker også ad økonomisk vej. Jeg vil også godt understrege, at løn aldrig har været noget, der er retfærdigt eller videnskabeligt bestemt. Løn er alene noget, der afspejler den magt, de to parter har over for hinanden, den styrke de har. Det er det eneste, den afspejler. Når arbejdsgiverparten er stærk nok, presser man lønningerne, det ser vi tydeligt i dag. Og når arbejderne har fået styrke til at gennemtvinge det, de mener er retfærdige lønninger, eller forhindre overgreb fra arbejdsgivernes side, kan de gøre det.

Jeg synes også, at det talmateriale, der har været fremme fra statsministerens side, siger noget om, at der egentlig slet ikke var baggrund for den debat, som vi har i dag. Jeg synes også, det er rigtigt, hvad der allerede har været peget på, at kapitalhavernes lukning af virksomhederne var betydeligt mere interessant at diskutere i den nuværende situation.

Vi kan ikke stemme for den dagsorden, som er foreslået, og jeg vil også godt understrege, at det havde været rimeligt, om forespørgerne havde sat sig lidt mere ind i det arbejdsretlige system, inden de begyndte at rejse en debat om tingene. Ellers må vi jo sige, at sagen må henvises til et udvalg, hvor man kan gennemføre en studiekreds, for at

det pågældende parti kan lære noget om forholdene.

Bolvig (RV):

Et meget stort flertal i dette folketings priser det danske arbejdsretlige system og lever på den illusion, at arbejdsvilkår og -forhold er et anliggende, der afgøres af arbejdsmarkedets parter. I princippet er vort system udmærket. Hvert andet år forhandler parterne sig frem til en aftale, som så er gældende de næste 2 år, hvorfor folketings ikke behøver at beskæftige sig med disse for det fælles samfund så vigtige problemer.

Desværre er virkeligheden en anden. Det er blevet reglen, at regering og folketings tvinges til at afgøre forholdene på arbejdsmarkedet dels gennem såkaldte helhedsløsninger, dels gennem at ophøje en forligsskitse til lov. Da man ikke vil se sandheden i øjnene, tvinges folketings i den ellefte time til at finde en løsning, og grundet en overophedet situation og et hektisk tidspres bliver resultatet derefter. Kampen mellem giganterne på arbejdsmarkedet, hvor det ene overbud som regel følger det andet, skruer forventningerne blandt organisationernes medlemmer op til urealistiske højder, hvorfor en indgriben fra folketings side uundgåeligt fremkalder frustrationer og skuffelser. Organisationernes magtfulde ledere klarer frisag, mens vreden rettes mod politikerne.

Et uplanlagt, i-sidste-øjeblik-indgreb fra lovgivningsmagts side bevirker, tror jeg, en mindre ansvarlig holdning hos store lønmodtagergrupper, og et af de ulykkelige resultater heraf er de mange overenskomststridige strejker.

Jeg tror, vi meget nøje må overveje, om ikke tiden er inde til at finde frem til et nyt aftalesystem. Vi lever i et overordentlig kompliceret samfund, hvor vi alle er afhængige af hinanden. Selv små grupper af aktionerende er i stand til at lamme samfundet til stor skade for et helt uskyldigt flertal og til stor skade for det fælles samfund.

De enkelte organisationers ledelser er valgt til at varetage medlemmernes helt egoistiske egeninteresser, eller, som hr. Georg Poulsen skriver i Politiken, »man skal principielt ikke skele til, hvad der er bedst for landet«. Nej, men folketings fornemste opgave er derimod at varetage helhedens interesser.